

พศตามพ่อสั่น
ป จพ:ดรุณาภทวาท

ธรรมรัตน์

พระครูภาวนาพิลาศ

ทำกรรมฐานก็หวังผลอย่างเดียวให้ใจเป็นสุข ให้ใจเรามีอารมณ์สบาย อารมณ์เป็นสุข หวังผลตรงนั้น พอมันทุกข์เข้ามาปั๊บ! ให้มันรู้ว่า..เราก็อยากเอาออกแต่มันเกาะใจนะ บางทีใจเราไปเกาะมัน

ที่นี้วิธีเอามันออกก็คือ มีวิธีไง นั่นก็คือ “ฝึกกรรมฐานวิธีต่าง ๆ” ให้หนูรู้ไว้อย่างว่า ใจเราปกติเนี่ย ถ้าไม่เกาะร่างกายเนี่ย มันจะไม่ทุกข์ ร่างกายเราเองเนี่ยนะ จะไม่ทุกข์.. เช่นมองไปไม้เดียว ๆ มองหมาตัวน้อยๆ กินนมแม่.. ไม่เกี่ยวกับเราเลยนะ ใจสบายมั๊ยลูก? ถ้าบอก “หมาเรา แมวเรา ใครไปขยี้หัวหมา?” ..ของเราเข้ามาแล้วใช้มั๊ยลูก? พอมันมีเรื่องของร่างกายหรือสิทธิของร่างกายเข้ามาติดเดียวใจมันกังวลทันที ใจจะเป็นทุกข์ทันที ให้หนูรู้ตรงนี้ไว้ก่อน ว่าความทุกข์ของใจเราเนี่ย เกิดจากใจเราไปเกาะร่างกาย ให้ร่างกายมาเป็นเจ้าของมาเป็นใหญ่เหนือใจเรา ตรงนั้นมันจะกดทับเราหนัก ๆ ให้จำไว้ตรงนี้ลูก!

๒๒ ได้ียงจากถ้ำ

เพราะฉะนั้นถ้าใครก็ตามไม่เกาะร่างกายตัวเอง ไม่ทำ
ผิดเพื่อร่างกายตัวเองนี้ คน ๆ นั้นไม่มีความทุกข์หรือทุกข์ก็
แบบ..พีว! (หลวงตาเป่า).. เหมือนฝุ่นมาแล้ว..พีว!! หน้อยเดียว
ไข่ม้อยลูก? สำคัญโคลนมันติดนะ (กลัวมันเป็นสนิมเกาะค่ะ)
กลัวไม่เป็นสนิม กลัวเป็นไฟเลยนะสิ! นะลูกนะ.. ถ้ารู้ตรงนี้ก็
ง่ายแล้วลูก

เวลาเราทุกข์เราร้อนเนีย ส่วนใหญ่จะไปโทษคนอื่น
โทษรัฐบาล โทษพระ โทษระบบการเมืองกัน.. แต่ไม่ใช่! ที่เป็น
ทุกข์เพราะเกาะร่างกายตัวเอง เพราะร่างกายนี้มันมีธรรมชาติ
เป็นรังของความทุกข์

ลองสังเกตดูนะลูกนะ ตื่นเช้าขึ้นมา.. อันแรกก็คือหิว
ข้าวหิวน้ำ หลวงตาจะพูดซ้ำตลอด เพราะพระท่านจะสอนเรา
ว่าให้พิจารณาอริยสัจตรงนี้ คือความจริงซึ่งแท้ ๆ เลยลูก ตื่น
ขึ้นมาทุกคนเลยต้องหิวข้าวหิวน้ำ ไม่กินทนไม่ไหว ต้องกินต้อง
บริโภคลงไป คำว่า ‘ทนไม่ไหว’ ภาษาบาลีเขาเรียก ‘ทุกข์’
ไม่ใช่เรื่องพิสดารเลย คือมันทนไม่ไหว เหมือนหนูนั่งอยู่ท่าเดียว
มันเมื่อยฉิบหายเลยนะ ทนไม่ไหว มันต้องเปลี่ยนท่าไข่ม้อยลูก?
ถ้าไม่เปลี่ยนหนุทุกข์ตาย ต้องเปลี่ยนอริยาบถ ให้ความทุกข์มัน
คลายตัว

พอใจมันไปเกาะร่างกาย “โอโย.. กูนั่งทำนี่นานแล้ว อีหานี้ก็มานั่งบังกู ไลน์ก็นั่งเบียดกู” พอมันเป็นอย่างนี้ปึบ! มันจะทุกข์ไข่มั้ย? พอเปลี่ยนท่าหน่อย ทุกข์ก็คลายตัวนะ

ขึ้นมาอีกอย่าง หิวข้าวหิวน้ำ เมื่อวานกินมาแล้วนะ วันนี้ก็เลยปวดท้องซีท้องเยี้ยว ทุกข์มั้ยลู่ ถ้าปวดทนไม่ไหวไม่เอาออก ไม่บริหาร? ของพื้น ๆ เลย เราลืมนองว่าทุกข์ทั้งหลายเกิดจากตรงนี้! (หลวงตัวซีไปที่ร่างกายของท่าน) หิวข้าว หิวน้ำ ปวดอุจจาระ ปัสสาวะ ง่วงเหงาหาวนอน ทุกข์เนาะลู่เนาะ ถ้าไม่จับไม่หลับ ตายเลยทนไม่ไหว เจ็บไข้ไม่สบาย น้อยก็กินยา หาย บิบนวดหาย ถ้ามากก็เข้าโรงพยาบาล ถ้าทนไม่ไหวก็คือตาย! ต้องแก่! เคยวิ่งได้ เดินได้คล่อง ๆ พออายุมากก็เมื่อยเข่า เมื่อยแขน เขาร็อก ‘ชรา’ คือมันแก่ คนนี้แก่ตั้งแต่ ๓ ขวบก็แก่แล้ว .. ๓ ขวบ ๑ วันก็แก่ไปวันนึงแล้ว มันใกล้ความดับเข้าไปผลสุดท้าย.. ลงท้ายด้วยความทนไม่ไหวด้วยประการทั้งปวง คือ ‘ตาย!’ ร่างกายนี้แตกสลาย จบ! จบเรื่องของความทุกข์ในร่างกายนี้

พอร่างกายคนตายปึบ! มันหิวข้าวหิวน้ำมั้ยลู่? โอโห! เศรษฐกิจไม่ดียังไง ไม่เกี่ยวกับคนตายเลย ปวดท้องซีท้องเยี้ยวมั้ย? เดินจะไปเยี้ยวหรือจะไปซีต่ายก่อนหน้าส้วม ไม่ต้องซีแล้ว

๒๔ ได้ียงจากถ้ำ

นะ จบกิจ!! เขาบอกจบกิจจากความทุกข์ เห็นไหมลูก? ถ้าเราพิจารณาจริง ๆ แล้ว เอ๊ย.. ใจเราเริ่มมองเห็นทางแล้ว มันอยู่ตรงนี้! แต่เรามองไม่เห็น เราข้ามไป ก็เลยแก้ปัญหาไม่ถูก มองข้ามเหตุไป

พอตายไปแล้ว.. ง่วงนอนมั๊ย? ไม่่ง่วงไข่มั๊ยลูก? ไม่สนที่นอนยี่ห้ออะไร โรงแรมว่างไม่ว่าง ส้วมว่างไม่ว่าง ปวดท้องชี้ท้องเหี่ยวไม่เหี่ยวแล้ว แก่ก็ไม่เหี่ยวแล้วนะ ไม่มีไม้เท้านะ ตายก็ไม่มีตายครั้งที่ ๒ กระจกมันเผาไปแล้วนะ แสดงว่าทุกข์ทุกอย่างเขาเรียก ๑๐ อย่างที่มีอยู่ในร่างกายคนเนี่ย อยู่ในโลกที่มันฝังอยู่ในร่างกายคนเนี่ย มีอยู่ ๑๐ อย่าง มันจะทำให้ร่างกายเป็นทุกข์ได้ต่อเมื่อมันยังมีชีวิตอยู่ ลูกมั๊ย? ถ้าเขาจบขบวนการชีวิต ทุกข์ก็จบกิจไปจากร่างกายนี้ลูกมั๊ยลูก?

เออ..นี่ไง เขาถึงให้นึกถึงความตายบ่อย ๆ ใจ “โอ๊ย.. ทุกข์โวย ๆ” (เดี๋ยวก่อนเอาอีกอันนึง!) นอกจาก ๑๐ อย่างมันต้องบริหารมันทนมั๊ยไข่มั๊ยลูก? อย่างหนุออกไปตลาด หนุหิวข้าวหิวน้ำ หนุเอาหม้อข้าวไปหุงด้วยได้ไหมล่ะ? ..มันไม่ได้ หนุต้องไปซื้อที่ตลาด ที่ร้านไข่มั๊ย? ก็ต้องไปพึ่งบริการของมนุษย์ซึ่งมีทุกข์ด้วยกัน

เป็นกระเป่ากลม เป็นคนขับแท็กซี่ เป็นปลัดอำเภอ

พูดตามผัสสน ๒๕

เป็นตำรวจ เป็นอะไร.. เขาทำงานเพื่อจะบริหารทุกข์ ๑๐ อย่าง
นั้น เทำนั้นเอง ถูกไหมลูก? ถูกไหมเล่า! รัฐมนตรีก็หิวข้าวหิวน้ำ
ต้องปวดท้องขี้ท้องเยี่ยว ส้วมทองคำมันก็ขี้ขึ้นนั่นแหละ ไข่ม้อยลูก?

เพราะฉะนั้นมนุษย์ทั้งหลายที่ยังมีชีวิต มันก็ทุกข์ด้วยกัน
กันทุกคน แล้วมันหาอาชีพเพื่อจะหาปัจจัย เพื่อจะมาบำบัด
ความทุกข์นั้นก็ไปพึ่งบริการกัน ถ้าไปในทางเดียวกันก็ส่งเสริม
กัน เรียกว่าคบกันได้ ประคองกัน ไม่มีความทุกข์เพิ่ม ถ้ามันขัด
กันคนละเรื่องแล้ว ก็จะเกิดทุกข์ซ้อน ทุกข์ข้างในมันอยู่ในกาย
เรา ทุกข์ซ้อนเหมือนไฟแดดเผาเข้ามาคือ ความเศร้าโศกเสียใจ
พิโรธรำพัน อึดอัดใจ คับแค้นใจ เหี่ยวแห้งใจ ต้องพบกับของที่
ไม่รักไม่พอใจ ของที่รักที่พอใจก็ไปเสียอีกแล้ว หายไปอีกแล้ว
สรุปก็คือความปรารถนาไม่สมหวังทุกอย่างนั้นเป็นความทุกข์

ถาม : ทุกข์ ๑๐ อย่างมีอะไรบ้างคะ?

หลวงตา : ความร้อน ความหนาว หิวข้าว หิวน้ำ ปวด
ท้องขี้ ปวดท้องเยี่ยว (ภาษาบาลีเขาเรียก หิว กระทบ ปวด
อุจจาระ ปวดปัสสาวะ) ง่วงเหงาหาวนอน เจ็บไข้ไม่สบาย บ่วย
ต้องแก่ ต้องตาย

ทุกข์ประจำกาย ภาษาธรรมเขาเรียก ‘ทุกข์ที่ตามกาย

๒๖ เลี้ยงจากถ้ำ

ไปโนภพ’ ยังมีภาวะ ยังมีชีวิตอยู่ ไข่มุกซันนั้นมันจะตามไป อยู่ใน..ฝั่งอยู่! มันทยอยเกิด เข้าใจไหมลูก? ถ้ามันยังไม่หิวข้าวหิว น้ำ มันง่วงนอน มันก็ไม่ว่าหิวข้าวหิวน้ำเป็นทุกข์ยังไง ไข่ม้อย ลูก? กำลังกินข้าวอิม ง่วงนอนก็ยังไม่ง่วง มันจะไปทุกข์อะไรล่ะ!

แต่เดี๋ยวในวันหนึ่ง แกจะต้องเจอมัน จะทยอยกัดแกทีละคำ แล้วแกจะต้องบริหาร ไม่งั้นมันเอาตาย เอาจนทนไม่ไหว ปวดท้องขึ้นี้ ส้วมเต็มเนี่ย ขาสั้นทนไม่ไหว เขาเรียกทุกข์ เข้าใจมั๊ยลูก?

“ชีวิตไม่เห็นเป็นทุกข์เลย” โอ้บ้านี้! มองไม่เป็น มีลูกศิษย์หลงตาคนนึง เก่งมาก ๆ เงินเดือนหลายแสนมาก เป็นคนก่อสร้างโบสถ์ “หลงตาผมไม่เห็นทุกข์เลย จะเอาอะไรมันก็ใช้ความเพียรของเราได้ พระพุทธเจ้าบอกให้เราใช้ชีวิตอย่างมี” กูก็บอก “กูไม่รู้จะสอนยังไง?” พูดอย่างนี้มันก็บอก “ก็ไม่เห็นเป็นไร ทุกข์ก็กินข้าว หิวข้าวก็กินสีหลงตา ง่วงนอนก็นอน อย่าไปผิดศีลเข้า” มันก็พูดของมันถูก แต่มันทำแล้วทำเล่ามึงไม่เบื่อบ้างหรือ? ไข่ม้อยลูก?

แล้วทุกข์เขาไม่ได้แปลว่า เอาตายท่าเลย บอก ‘ทนไม่ไหว’ มันรำคาญ ถ้าเรานั่งกรรมฐานอยู่เนี่ย มันปวดท้องขึ้นี้ท้องเยี้ยว ตดปาด! ออกมาหรือปวดท้องเยี้ยวมา มึงอยากจะนั่งต่อ

มึงนั่งไม่ได้ มันต้องไปบำบัดเขาเรียก ‘ทุกข์’ มันไม่ถึงขนาดที่ว่า
คอยขาดกระเด็นอย่างว่าหรอก เอากันแค่อริยสัจ คือความจริงที่
มันปรากฏอยู่

ทีนี้ในการบริหารมันต้องไปอาศัยคนอื่นกับระบบอื่น
ในโลกเหมือนกัน ไข่ม้อยลูก? ทุกคนที่ออกมานอกบ้านเนี่ย มา
บำบัดความทุกข์ทั้งนั้นเลย แต่ไม่รู้ว่าจะมาทำเพื่อปลดความทุกข์
อยากมีรถเก๋งสักคันนึง อู๋.. ทำได้ก็สบายใจ ที่แท้มึงเป็นทุกข์
เพราะเดินทางเขาไม่ให้มึงขึ้นรถ รถเก่าก็เก่าแล้ว เครื่องเสียหาย
แต่ก๊ว่งไม่ทันเขา ใจมันก็เป็นอย่างนั้นเป็นทุกข์ไข่ม้อยละ? รถเล็กไป ครอบครั
วก็ใหญ่ขึ้น มันเป็นอย่างนั้นเป็นทุกข์ไข่ม้อยละ? มันขนส่งไม่ได้นะ เออ.. ก็ไปหา
ซื้อรถได้ มีความสุข! ทุกคนออกจากบ้านนั้นมีความสุขทั้งนั้น
เลย ทีนี้ถ้าหากมันบริหารกันไป มันก็สุขกันไป เงินเดือน
จ่ายดี เจ้านายชมเชย ลูกน้องก็รักเจ้านาย มันก็มีความสุข ที่
จริงมึงทุกข์ทั้งนั้นแหละ! เงินเดือนออกช้าไปวัน ก็ตายท่าแล้ว
ค่าเจ้านายแล้วไข่ม้อย? เจ้านายกว่าจะเอาเงินใส่มาในบัญชีของ
เงินเดือนได้เนี่ย เขาจะคิด “ฉิบหายแล้ว ลานแปดแสน ในก็มี
อยู่ ๒ หมื่น” มึงไม่รู้ว่าเขาตัดเสี้ยนออก เขาทุกข์ขนาดไหน เขา
จะต้องหาทางโทรศัพท์.. “มีมัย? เดี่ยววันที่ ๑๕ เดือนหน้า ผม
ตีคืนให้” ถ้าเชื่อกันอยู่ มันรักษาคำพูด ก็เชื่อกัน.. เขาก็โอนเข้า

๒๘ เลียงจากถ้ำ

มาให้ “เฮ้อ! เซ็นชื่อ..” ลูกน้องก็ได้ ลูกน้องก็รู้ว่าเจ้านายหัว
แทบแตก ไข่ม้อยลูก? เนี่ย!.. บำบัดกันไป ทางเดียวกันก็ไม่ขัดกัน

ถ้าคนละทางก็ขัดกัน มันจะเกิดทุกข์ซ้อน เหมือนไฟ
แก๊สเป่าเข้ามา คือความเศร้าโศกเสียใจ พิโรธำพัน บ่นอยู่นั้น
แน่นะ อึดอัดใจ กอดตันกันคับแค้นใจ ต้องพบกับของ ๆ คนหรือ
เกาะอารมณ์ที่เราไม่พอใจ ก็บีบเข้ามาอย่างนั้นแหละนะ ของ
ที่พอใจก็เสือกหายไปเสียอีกแล้ว ต้องพบกับความปรารถนาไม่
สมหวัง (ถึงตอนนี้ ทุกข์ก็อย่างก็ไม่รู้ ไม่ได้นับ เอาแค่พอเข้าใจ
นะลูกนะ)

เมื่อเป็นอย่างนี้ปั๊บ! มันทุกข์จนตาย ถ้ายังมีลมหายใจ
อยู่เนี่ย มันเป็นธรรมชาติของมันต้องเป็นอย่างนี้ แต่ว่าทุกข์นะ
มันเป็นทุกข์ในร่างกาย หิวข้าวหิวน้ำก็เพราะร่างกาย แต่ใจเรา
เป็นดวงแก้วใสมาแต่ชาติก่อน ละชาติหามา ชาติคน ชาติเทวดา
ลงมาปั๊บ! ได้ร่างกายนี้ปั๊บ! มันก็มาบริหารตรงนี้ ลูกม้อยลูก?

พอเกิดมา แม่ก็ว่า “คนดีของแม่ คนเก่ง กินข้าว..
เรียนหนังสือดี ๆ จะได้เงินเดือนเป็นแสน” ก็ยู่ให้.. เขาเรียก
‘อุปาทาน’ ว่านี่ คือ “หนูนะ คนดีของแม่” แต่เป็นความเมตตา
ของท่าน แต่นั่นก็คือลีลาของมนุษย์ที่เขาทำให้ดวงจิตทั้งหลาย

มีอุปาทานยึดมั่นว่านี่คือ ‘ตัวกู’ แล้วแม่ของกู กะจู้ของกู ตูดของกู เสื้อผ้าของกู เข้าใจมั๊ยลูก? เพราะมันเป็นตัวเดียวกัน!

แต่จะมีใครเล่าที่บอก “เออ..เบา ๆ ๆ คลาย ๆ ตัวน้อย กินได้ ชี้ได้ เยี่ยวได้ ไปทำงานได้ แต่ดู ๆ ความจริงหนอยว่ามันเป็นยังไง? ไอ้ที่เราเลี้ยงนะเราเลี้ยงอะไร? (ตอบ-ร่างกาย) เอ้อ..บ่บ่ความทุกข์ให้ร่างกาย แล้วร่างกายมันก็ไม่ได้อยู่นานไม่เกิน ๗๐-๘๐ ปีก็ตาย ตายแล้วก็เป็นปุ๋ยลงดินไป ลมก็ไปเป็นลมไป ไฟก็เป็นไฟ ดิน น้ำ ลงไปเป็นปุ๋ยเป็นลูกมะม่วงเป็นลูกมะกอก กินแล้วก็ไปชี้ที่อื่น

ถามว่าร่างกายนี้มันเป็นตัวใครของใครไหม? ..จิตนี้ใช้ร่างกายมาก็พันล้านร่างแล้ว เปลี่ยน ๆ ๆ มาเนีย เขาเปลี่ยนอยู่ในกระแสของความทุกข์ซึ่งเกิดขึ้น ทุกข์ แล้วเป็นอนิจจัง อนัตตาสลายไป บริหารมันแล้วมันเล่าอีกเนีย.. ถ้าบริหารผิดไปคิดว่า “เป็นตัวกู ของกู!” ร่างกายเนี่ยมันอยากจะทำกาม อยากจะได้ทรัพย์สิน อยากจะได้เนื้ออันนี้มาใส่ทอง ให้มันกินเนีย ร่างกายมันทำอะไรไม่เป็นนะลูก ถ้าใจไม่สั่ง ใจสั่งเข้าไปในสมอง สัญญา สังขาร อย่างตาเห็นรูปก็สั่ง “เอาเลย เล็งให้ตรงหน้าผาก โป่ง!เลย” เออ..นี่นะลูกนะ

๓๐ เลี้ยงจากถ้ำ

ถ้าใจเนี่ยไปเห็นทุกซ์ของร่างกาย คือร่างกายเป็นของเราเนี่ย (เอากันจบพระไตรปิฎกเลยนะ จะได้เข้าใจ แล้วการสอนกรรมฐานในเรื่องมโนยติเป็นส่วนเดียวกับอันนี้แหละ) มันก็ไปเจตนา เจตนามันก็ไปจับระบบของร่างกาย เหมือนคอมพิวเตอร์ คนเล่นคอมพิวเตอร์ ก็ไปพิมพ์เจตนาลงไป แล้วก็กดลงไป ไอ้เนี่ยมันก็ แปะด ๆ ๆ คุณกัน รับภาพ รับเสียง ต่ำกัน ชมกัน

อันนี้นะลูก! กำลังใจอยู่ที่เจตนา ถ้าเจตนาเลวมันก็ขำนาญ ทำมาตั้งถ้ำแล้วเนี่ยนะ มันก็โหลตอยู่ในนี้นะ เป็นผู้ขำนาญในความโกรธอย่างยิ่ง ในราคะอย่างยิ่ง ในความโลภอย่างยิ่ง พอเกิดไป พอ ๗ ขวบ แม่บอก “รวย ๆ นะลูก” มันก็ออกเลยนะ มันจะโกงใครยังไง ขโมยตั้งค์แม่มันเป็นคนแรกเลย ไอ้ความที่มันขำนาญในเรื่อง.. เขาเรียก ‘สังโยชน์’ คือกำลังใจฝ่ายไม่ดี ฝ่ายร้อน ฝ่ายดำนี่เขาเรียก ‘บาป’

ส่วนกำลังใจฝ่ายดี “แม่จ๋า พ่อจ๋า หลวงตา หลวงปู่ เลี้ยงลูกดี ๆ” เห็นลูกกระรอกมันกินนมแม่มัน แมวกินนมหมา.. ใจสบาย นึกถึงแม่น้ำตาไหล แล้วตายไปด้วยอารมณ์อันนั้น ใจของความเมตตามันก็โหลตเข้าไปในนี้ มันจะมีนามธรรม ๒ อย่างที่อยู่ในใจของแต่ละคน คือตัวบุญกับตัวไม่บุญนะลูกนะ

ที่นี้มันอยู่ที่ว่า อีตอนออกจากคอมพิวเตอร์ตัวนี้ ใจมึงเอาอะไรออกมา? ชำนาญอะไรลูก? มึงเล่นเว็บอะไร คล่องที่สุดนะ? หลับตาปั๊บ! เคาะอะไรนั่นนะ เวลาตายจะไปอย่างนั้นก่อน แล้วไอ้ส่วนที่อยู่ในกันเขาเรียกอะไรอะ? (คอมพิวเตอร์เขาเรียกข้อมูลที่มีมันอยู่ถาวรนะ) ‘ฮาร์ดดิสก์’ เหมอ? มันก็รอเวลามาใช้ แต่โปรแกรมใหม่ มันอยากสนุก มันลืมนึกถึงของดีคือ ‘บุญ’ มันไปสนุกตามสังคมเขาเสียมสอนใจ อย่าไปว่าเขาเลย มันเสียอกไปเชื่อเขาเอง ไปซื้อมาใช้เอง ไปนั่นเอง

ก็ไปเล่นอันนั้นเพลิน พอไปเล่นเพลิน มันก็ไหลดตัวเจตนาใหม่เข้ามาสั่งสมไว้ ถ้ามว่า วัน ๆ หนึ่ง ไอ้ตัวดำหรือตัวขาวมากกว่าลูก? ..ดำ!! แล้วถ้ามันตายตอนดำไป มันก็ไปดำต่อตัวขาวอีก ๘ ขาดิเพ็งนี่ก็ขึ้นออก เพ็งเจอพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ โอ้.. พุดขึ้นมา สะเทือนใจ ร้องไห้หน้าตาไหล “อืม.. ความกตัญญูเป็นอย่างนี้หนอ” ที่แท้ท่านไปไขกุญแจ เสียบบล็อก แป๊บเข้าไปหน่อย จอวับ ๆ “รักแม่ ๆ กตัญญู ๆ” ธรรมดาแล้ว “ราคะ โทสะ โมหะ” เข้าใจมั๊ยลูก?

เพราะฉะนั้น กรรณฐานก็คือ ให้รู้ก่อนว่า ใจกับกายนี้เป็นคนละตัว เข้าใจใหม่ลูก? กายนี้มันมีความทุกข์มันเป็นคนของโลกเขา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วเดี๋ยวก็ดับไป เรามาอาศัยเพื่อจะ ...

๓๒ ได้ขิงจากถ้ำ

๑. ละเว้นความชั่วที่เราไหลดไว้ด้วยประการทั้งปวง
แล้วอย่าทำเพิ่ม ด้วยการติดโปรแกรมศีล ๕ เสีย ป้องกันไวรัส
ซะ มันเข้ามา.. มันรังเกียจ เห็นเมียคนสวย ผัวเขาหล่อ พอนึก
อย่างนี้ปั๊บ! ใจมันบอก “ไม่ได้” ให้มันดันออกไปเลย นั่นคือ
คนมีศีล เป็นคนดี แล้วความชั่วถ้ามาใหม่ก็.. ต้องกลัวครูบา
อาจารย์สั่งสอน..“อย่าไปทำเดี๋ยวจะตกนรก” มโนเมยิทธิ คือ
จะสอนให้เห็นว่านรกมันมีจริง ๆ มันจะได้กลัว มันไม่กล้าจะผิด
ศีล ๕ ความชั่วเดิมก็ไม่นึกถึงละ ความชั่วใหม่อย่าไปทำเพิ่ม

๒. เพราะความชั่วมันหมดไปแล้ว เดี่ยว! พุดตรงนี้
ก่อน คนเราที่มันเกิดมาได้ มันมีทั้ง ๒ อย่างคือ ดี-เลว มันโชค
ดีอยู่อย่างว่า ความดีกับความเลวเนี่ย ทำสนุกกว่ากัน แต่ว่าให้
ผลตรงกันข้าม ความเลวทำงานง่าย...

เอาความดีก่อน ความดีทำยาก.. นาน ๆ ทำที ก็เหมือน
กับเอาแร่ทองคำมาหล่อหลอม “เจอปะพุทธเจ้าชาติใด หนุจะ
เป็นพระอรหันต์” พระอรหันต์มี ๓ ประเภท ไม่เป็นพระพุทธรเจ้า
เองก็เป็นพระปัจเจกฯ หรือเป็นพระสาวก อธิษฐานว่าเรवाद
แบบในใจของเราแล้ว ว่าเราจะหล่อทองคำให้เต็มแบบอันนี้
ด้วยการทำความดีทุกชาติ ๆ พอเลวกลับมาก็เป่าออกไป พอ

ทองซึ่งมีตะกั่วผสมเขาจะไม่เทเข้าไปในเนื้อใจ เขาจะหลอมก่อนให้ออกไป ก็หมายความว่าเอากิเลสไล่ขี้ออกไปก่อน แล้วถึงจะหลอมเข้าไป

ที่นี้ความดีนาน ๆ ทำทีและทำยาก พอหล่อไปได้นิดเดียวตายท่าเลย ก่อนจะตายมันสนุกอย่างอื่น มันก็มีโคลนเข้ามาทับทองคำไว้อยู่ในแบบ เข้าใจมั๊ยลูก? ที่นี้ใจคนขณะที่มันดูอะไรก่อน (ใจมันเป็นเอกัตถารมณฺ์ มันคิดได้ที่ละอย่าง) ถ้ามีงเห็น “โคลนนี้หว่า โลก โกรธ หลง กูทั้งทั้งตัวเลย” มันก็เพิ่มตรงนี้.. มันสนุก แล้วเวลาตายด้วยอารมณ์อันนี้ มันก็ไปในสถานที่ที่มันจะเอาตรงนี้ออก

เหมือนอย่างเอ็งขับรถเนี่ย หน้าต่างกระจกมีรูปพระสงฆ์เป็นลายเส้น ช่างในก็กลัวง พอขับรถผ่านต้นไม้ พระสงฆ์จะเป็นสีเขียวไหม้? ขับดูถนน พระสงฆ์จะเป็นสีดำ ใม่มั๊ยลูก? เออ ๆ.. นี้ก็คือแบบของใจเรา

จะพูดให้ฟังว่า.. ความดีคือแบบที่เราหล่อไว้ เป็นทองคำมา แล้วความเลวก็ทับถมเข้ามา มันก็ผ่านไปตามเรื่องอะไร ที่นี้เวลาตายจากร่างกายนี้มันมีทั้งดีทั้งเลว มันอยู่ที่ว่าใจเรากำลังเล่นโปรแกรมอะไรอยู่แล้วตาย เข้าใจมั๊ยลูก?

๓๔ เลี้ยงจากถ้ำ

ถ้าหากเล่นของดี ก็ไม่มีสภาพวาดเป็นเทวดาหรือเป็นพระอยู่ (ใจเราวาด) พอตายไปปั๊บ! วัฏสงสารมันก็คือพื้นน้ำทะเล ลงไป มันก็ไปได้ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มาปรุงเป็นตัว ถ้ามันเป็นตัวคน กฎของคอมพิวเตอร์ คือกฎของกรรมอัตโนมัติ ก็จะไปได้เกิดในท้องคน เพื่อที่จะป้อนไอ้เนื้อเข้ามาในแบบของใจมัน

ถ้ามันมี ๔ ขา มันก็ไปอยู่ในท้องหมา ถ้างู ๆ..กิ้ง ๆ ถ้าสัตว์นรกก็คือสัตว์นรก แต่ก็ใช้กระแสนาหารณะอยู่ที่นี่แหละ เข้าใจมั๊ย? ก็เหมือนน้ำในแม่น้ำ มึงเอากาลักน้ำยี่ห้อนกมากดมมันก็เป็นนกน้ำ เป็นเหี้ยน้ำ แต่พอตายปั๊บ! มันก็เป็นน้ำธรรมดา ดินธรรมดา ไฟธรรมดา ลมธรรมดา เข้าใจมั๊ยลูก?

ที่นี้เวลาตกนรก หรือไปเป็นหมา เป็นแมวเนี่ย มันจะมีความทุกข์ตามสภาพของมันนะลูกนะ สมมติว่าจะไปเป็นหมา ๗ ขาติ เกิดไป ๖ ขาติยังเหลืออีกขาติหนึ่งถึงจะ ๗ เเงหมาถึงจะหมดนะลูกนะ ถ้ามันหมดเงาหามา หมดเงาสัตว์นรกมา มาได้รูปร่างเป็นคน แสดงว่าหน้าต่าง ๆ ในอบายภูมิเอ็งใช้หมดแล้ว ถ้าไม่หมดเอ็งก็เกิดมาเป็นคนสมบูรณ์แต่่นอกศาสนา เพราะมิจฉาทิฐฐ เรื่องไม่เชื่อฟังพ่อแม่ “พ่อแม่แต่งงานกันเพราะกาม ไม่ได้รักเราจริงหรอก” เออ..มันเป็นมิจฉาทิฐฐเสีย ก็ไม่ได้เกิดในเขตพระพุทธศาสนา ไปเกิดในเขตแบบเดียวกันในอารมณ์ของ

นามธรรม ถูกมั้ย? มันก็ไปเกิดอย่างนั้น

หรือเกิดมาในเขตศาสนา ไอ้กรรมอย่างนั้นอารมณ์
อย่างนั้นหมดเบาบางไปแล้วชาติแล้วชาติเล่า ที่เคยฆ่าสัตว์ตัด
ชีวิตมา มันก็มาเกิดเป็นคนแขนด้วนแขนขาด ตาบอดข้างเดียว
พูดไม่ชัด อะไรอย่างนี้นะ เออ ๆ.. มันปรุงของมันมาเองทั้งนั้น
แบบที่มันออกมา ด้วยการทำร้ายใจตัวเองทั้งนั้นเลย มนุษย์
นี้ลูก ที่ทำบาปไม่ได้ทำร้ายใครเลย ฆ่าหมาก็ไม่ได้ทำร้ายหมา
ทำร้ายใจมึงให้มึงเงาหมา ถูกมั้ย? นั่นแหละทำร้ายตัวเอง!

ทีนี้เมื่อตายไปแล้ว พอพ้นจากเงาบาปอันนี้มา ทองคำ
ที่เป็นรูปพระเนี่ยก็ลอยขึ้นมา ฉวยโอกาสเจอแผ่นดินเนี่ยมีพุทธ
ศาสนาสั่งสอนกันอยู่ หรือพรหม เทวดาที่มีกำลังในการรักษา
แผ่นดินอยู่ ท่านก็ดูวัด!.. เข้ามาในเขต เกิดในท้องคนที่เหมาะ
สมที่เราจะไปฟังธรรม หรือเป็นลูกศิษย์วัด เป็นแม่ชี เป็นพระ
เป็นเณร ถูกมั้ยลูก?

ถ้าเกิดมาอย่างนี้แสดงว่า บุญของเราจะส่งเสริมแล้ว
บาปเนี่ยหายไปไหนเหมือนโคลนเหมือนเลน ถูกชำระล้างไป คือ
ความเข็ดหลาบ “ไม่เอาอีกแล้วโว้ย!” เนี่ยคือการชำระล้าง มัน
หลุดไปจากใจ แล้วอวยบาป กลัวบาป ไข่ม้อยลูก? สิ่งนี้เหมือน
กับ..ไม่รักแล้ว! ความไม่รักไม่พอใจนั่นคือการหลุด ถ้ายังรักยัง

๓๖ เลี้ยงจากถ้ำ

พอใจต้องแน่น ถูกมั๊ยลูก?

ที่นี้พอออกมาเป็นคนอย่างนี้ปึบ! ได้อวัยวะสมบูรณ์ เกิดในเขตพระศาสนา นั่งพับเพียบได้ อยากมาวัดเนี่ย ไ้หนู บุญของเอ็ง เอ็งจำไว้เลย วันนี้เป็นวันที่บุญของเอ็งสมบูรณ์ ที่สุดและยิ่งใหญ่ที่สุด มากกว่าทุกชาติที่ผ่านมา เพราะชาติก่อน ถึงเป็นพรหมเทวดา เป็นพระ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ถ้าแน่จริง ไปนิพพานแล้ว ไม่ตกนรกกลับให้มาลำบากถึงขนาดนี้ แล้ววันนี้ก็เพิ่งไปทำวัตรเย็นมา เพิ่งมาฟังธรรมะกัน ถวายสังฆทาน โหมทนากัน บุญอันนี้เป็นบุญปิดยอดอยู่แล้ว และเป็นเนื้อเดียวกับบุญเดิม ถึงได้นั่งฟังหน้าบานกันอยู่อะ ไม่งั้นมันคนละเนื้อ น้ำกับน้ำมัน มันก็ไม่ฟังกัน ไซ้ไหมลูก?

เพราะฉะนั้นจำไว้ว่า วันนี้ ณ ปัจจุบันนี้ ณ ที่นี้ ในร่างกายร่างนี้ จิตของเรามีกำลังบุญเต็ม! สมบูรณ์ที่สุด เท่าที่เราทำมาเต็มที่ ที่เราทำ ไม่เหมือนใคร แล้วใครก็ไม่เหมือนเรา เข้าใจไหมลูก? อันนี้จริงไหมคำนี้?

ทำอย่างไรหนอ..? เราจะนึกถึงบุญของเราออก แล้วหล่อหลอมบุญใหม่ให้มันถึงพร้อม ให้มันเป็นเงาเดียวหลายเดียว เนื้อเดียวกับบุญเดิม ทำอย่างไรหนอ.. ใครหนอ.. หนังสือเล่ม

ไหนหนอ? จะให้เรานึกถึงบุญเดิมของเราออก เหมือนกับหน้าตาไม่เห็น ใครหนอจะส่งกระจกให้เรา?

มีจุมูกอยู่ใต้ตา.. “ใช่ ๆๆ” คิวอยู่เหนือจุมูก..

เขาก็พูดไปตามสูตร ที่นี้มึงมีอยู่เอง มึงก็ร้องไห้ “หลวงตาพูดถูกใจ” ก็ถูกใจถูกความจริง แล้วเอ็งมีความจริงอยู่ ถูกมั๊ยลูก? พระท่านเทศน์ ก ไก่ ถึง ฮ นกฮูกนี้แหละ ผสมกันไปผสมกันมา แล้วมึงไปเอาอะไรมาพูดนักหนา ผสมออกมาแล้วมันถูกเลือดข้างใน เข้าใจมั๊ยล่ะ?

ทำอย่างไรหนอ..? เราถึงจะนึกถึงบุญของเราออก ใครหนอ..จะสอนให้เราทำเหตุเพื่อให้เกิดบุญเพิ่มเติมขึ้นจนให้ถึงพร้อม? ใ้หนูจำไว้ลูก! พอเราทำบุญปั๊บ! ใจมันจะเริ่มผ่องใส แต่ยังไม่บริสุทธิ์ เขาเรียก ‘ประภัสสร’..ผ่องใส เพราะฝุ่นละออง.. (หลวงตาเป่า) ฟีวไป ทำยังไงหนอ? นอกจากทำบุญใหม่แล้วเราถึงจะรังเกียจบาปทั้งหมดข้างหน้า ทั้งในอดีตและในปัจจุบันนี้ อะไรเข้ามา.. ฟีว ๆ (เป่าออก) “ไม่ใช่ ๆ” เหมือนแต่งตัวสวย ๆ หนอนเกาะ.. “ไป!” (ปัดออก)

ให้รังเกียจขนาดนั้น โดยติดโปรแกรมอัตโนมัติเข้าไป เขาเรียกโปรแกรมพระโสดาบันนี่นะ ศีล ๕ บริสุทธินี่นะ เคารพ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไหลดเข้าไปนะลูกนะ กตัญญูต่อ

๓๘ เลี้ยงจากถ้ำ

พ่อแม่ ปลุกตัวนี้เข้ามา พอความอกตัญญูเข้ามา มันจะรังเกียจอาการอย่างนั้น เห็นคนอื่นทำ..“ทำไปได้ยังไง” เข้าใจมั๊ยลูก?

ให้ถึงพร้อมตามลายบุญที่เราทำมา ถ้าผิดจากลายบุญไป..ท้อ! มันไม่ตรงกับเรื่องเดิม หลวงตายกตัวอย่าง ถ้าเราจะเป็นเสือทองคำ หล่อมาอย่างนี้ละ.. นักบุญอีกคนเขาก็เป็นช่างทองคำ เป็นพญาราชสีห์ทองคำ เป็นหมาทองคำอะไรก็ช่างเถอะ ตั้งต่างความเป็นทองคำคือความบริสุทธิ์นะ

ที่นี้แม่เสือนี่ละ มันก็เลี้ยงลูก อบรมลูก (เปรียบครูบาอาจารย์สั่งสอน) สั่งสอนลูกเสือ คำว่า สุนทรเสื่อ ลายเสื่อ ขาดเสื่อ ก็คือมุ่งความบริสุทธิ์เหมือนกัน เพราะพุทธ โธ ธัมโม สังฆโม สัมมาอะระหัง ก็ตัดเหมือนกันเลย ต่างกันตรงสัญชาติของการภาวนา การทำปัญญา

ที่นี้ไอ้ (เสือ) ตัวนี้ มันเห็นช่างเดินมา โอโห!..ลูกช่าง พี่ช่าง เดินส่ง่า ไม่มีอะไรช่างหน้าเลย หักกิ่งไม้ตั้งเปาะเอามากินก็เลื่อมใสช่าง คือ ไปเลื่อมใสบุญของคนอื่นซึ่งไม่ตรงกับบุญของเรา ก็น่าเลื่อมใส..ทองคำนี้ลูก! แต่ไม่รู้จักสัญชาติตัวเอง แล้วมีจะไปหาอะไรมาเติมได้ เห็นอะไรดีก็รักไปหมด มันก็เลื่อนไหลตกแถบช่างทองคำ

พูดตามผัสือน ๓๕

ข้างก็ไปกินหญ้า ไปกินใบโพธิ์ เสือกก็เอาหมอน้อย ๆ ไป
หักไปไม้มาใส่(อ้วก!) มันกินได้แต่เนื้อ มันกินหญ้าได้ที่ไหน มัน
ผิดสัญชาติ บุญอันนั้นมันเหมาะกับจริตตรงนั้นเขา แล้วมันไป
กินผิดกองแล้วมันอ้วก..แผลง มันอย่าไปโทษบุญเขา..ไม่ได้ โทษ
ตัวเอง ไม่รู้จักสัญชาติตัวเอง เข้าใจมั๊ยลูก?

เดินไป..พอไปถึงแม่น้ำ เสือกก็ต้องเลียน้ำกิน แผล็บ ๆ
กินใช้มั๊ย? พ่อเสือกบอก “ดู ๆ มันแม่” “ปล่อยมันเดี๋ยวแม่มันก็
มาเองแหละ”(ประชดลูกเสือก) แม่ข้างก็สอนลูกเองวงดูพอด
ไป.. ดูดมาพันผัว พันตัว พันลูก ไอ้ลูกก็พันตัว พันพ่อ พันแม่ไป
ด้วย ไอ้ลูกเสือกสนุกเอาขาขวาจุ่มไปในน้ำ.. ดูดดั่งพื้ว ไม่ได้เลย!
คนละสัญชาติเลย ท้อใจ! คลานกลับมาหาแม่ แม่ก็เคาะหัวซะ
หน้อย “เป็นไงลูก?”..ท้อ!! จำไว้บุญที่ไม่ตรงกับลายของเรา..
พอดตามไม่ไหว!

เพราะฉะนั้นคนที่ชี้ให้เราเอาบาปออกจากใจ ชี้ให้เรา
เห็นบุญ “นี่นะลูกนะ ทำอย่างนี้นะ!” คนนั้นมีคุณที่สุด คือพ่อ
แม่ ครูบาอาจารย์กับกัลยาณมิตร และคน ๆ นั้นจะต้องกล้าดำ
เรา “โคลนทั้งตัวจะไปเมค้อฟได้อย่างไร? เอานี้เอา..น้ำ” แต่เรา
ต้องการให้เขายื่นกับมือให้ ยื่นธรรมะให้

๔๐ เลียงจากถ้ำ

ถ้าคนเขาบอก “โอ้..หล่อเหลือเกิน โคลนอันนี้ ไผ อันนี้นะ โอ้โห..เป็นเสื่ออยู่ดี ๆ เอาเขาควายใส่ด้วยนะ.. เขา ทองคำ เอาหางเหย้าใส่ด้วย” มันยุส่งเข้าใจมั๊ยลูก? โอ้เราก็บ้า ไปติดเครื่องตามมันว่า แล้วมันอนาถมั๊ยล่ะ? รู้อะไรก็รู้หมดแต่ เอาดีไม่ได้เลย มีมัยอะนักธรรมะนะ? ใครพูดอะไรดีมันได้หมด ทุกพันธุ์ทุกเผ่า แต่ถาม “มึงเผ่าอะไร?” “กูไม่รู้เหมือนกัน!” (หัวเราะ) ก็กลุ่มอยู่ เข้าใจมั๊ยลูก? ฉะนั้นจึงต้องหาสัตยูชาติ หา ครูบาอาจารย์ หาสายเลือดของเราให้เจอ คือกระแสบุญแห่งตัว เองนะลูกนะ

ทีนี้จะรู้อย่างไร? รู้ได้.. พระพุทธเจ้าท่านจะบอก แต่ ท่านก็ไม่ได้อยู่กับเราทุกปี ตอนนี้ พ.ศ. นี้ท่านไปแล้ว พระ อรหันต์ทั้งหลายก็ไม่มีหน้าที่เกินพระพุทธเจ้า ถึงท่านอนุญาต ให้ท่ายใจคนได้ บอกให้เลิกอันนี้ ให้ทำอันนี้มันก็ไม่เชื่อท่าน

มีวิธีคือมันต้องรู้เอง วิธีอื่นก็มี ๒ วิธี คือ ศึกษา อ่านแล้ว ก็ฟัง “โอ้..” มันร้องไห้ นั่นแหละมึงเจอของมึงแล้ว เข้าใจมั๊ย ลูก? เออ..รีบบันทึกเสีย! แล้วอ่านบ่อย ๆ อ่านให้เข้าใจ กับอีก อย่าง.. ใ้อันนี้มันก็ยังไม่ตอบปัญหาแทรกซ้อนไม่ได้ มันต้องรู้ด้วยตัว เอง เหมือนอินเทอร์เน็ตเข้าไปในเครือข่าย พอเข้าเว็บได้แล้วมึง จะถามอะไรมึงก็ถามต่อ เหมือนต้องมีญาณหยั่งรู้วิเศษบ้าง คือ

วิชา ๓ อภิญญา ๕ เช่น รู้ชาติก่อนเกิดเป็นอะไรมา คนที่ทำ
อย่างนี้ควรไปเกิดเป็นอะไร ไปทำบุญทำบาปอะไรมา เขาเรียก
ความรู้ รวมแล้วเขาเรียก ‘มโนมยิทธิ’ เข้าใจไหมล่ะ?

มโนมยิทธินี่เป็นการพิสูจน์ให้รู้ได้ด้วยตัวเอง เช่น เคย
ม้าย ๆ ? เคยเป็นคนสวยคนรวยมีม้าย? กตไปเลยนะสวยกว่านี้
เลยรวยกว่านี้เลย ถ้าเอ็งเคยมีประวัติมา เล่นละครมา เล่นกีฬา
มา ปักกิ่งเกมส์ มิวนิคเกมส์ ลอนดอนเกมส์มา มันถูกบันทึก
ไว้ในเครือข่ายของวิทยาศาสตร์ทางคลื่นเสียงคลื่นแสงเขา
เอ็งพิมพ์ พ.ศ. ให้ถูก พิมพ์ชื่อกีฬาให้ถูก ‘เหรียญเงิน!..’(กตปึง)
กำลังวิ่งลื่นห้อยเลย เสียงเชียร์ก็ยังมีอยู่ มันอยู่ตรงไหนวะ? มัน
อยู่ในระบบ.. ถูกไหม?

คนรู้วิธีก็เอาระบบมาใช้ได้ แล้วคนเลวเคยทำเลว แล้ว
เอามาใช้ใหม่.. ก็เอามาโกงชาติบ้านเมืองก็เอามาได้ ถ้ารู้ระบบ
ขนาด.. นิสัยเหี้ย ๆ มันยังเอามาทำเหี้ยต่อได้ แล้วทำไมของ
ดี ๆ ที่เราทำนะลูก บุญทั้งหมดที่ทำมาด้วยตัวเอง พ่อแม่ พี่น้อง
ครูบาอาจารย์เป็นเทวดา เป็นพรหมอยู่ข้างบน กำลังเชียร์มึง
มองไม่เห็นท่าน มึงไม่เห็นแซท(คุย)กะท่านไง เออ.. มึงต้องรู้วิธี

อันนี้เขาเรียก ‘อภิญญาสมาบัติ’ เป็นกิฬาสมาธิ ที่จะ
ทำให้เราสามารถจะค้นคว้าความเลวที่เราทำมา และทำมาถึง

๔๒ เลียงจากถ้ำ

ไหน เพื่อจะเอามาทำสติปัญญาปัจจุบัน เอามาเอาความเลวออก เอาความดีเข้าให้มันผ่องใสนี้แหละ! เพื่อจะทำหัวใจพระศาสนาให้ชัดเจน แต่ว่าไม่มีพระพุทธเจ้าให้เราถาม ไม่มีพระอรหันต์ให้เราถาม แล้วมึงต้องถามอินเทอร์เน็ตรรรมะ ถามกระแสรรรมะ กระแสบุญกุศลที่มีอยู่ในวิภังคสาร รู้วิธีก็ได้ ไม่รู้วิธี..ก็ต้องถามหมอดู ก็เสียค่าอะไรต่ออะไร ก็ถูกเขาหลอกอีก อะไรอีก ถ้ารู้ด้วยตัวเองก็ไม่เป็นไร รู้ด้วยตัวเองก็ยังคงเลือกใช้ให้ถูกเวลา ไข่มุมลูก?

โรคนี้ต้องกินแก้อะไร ก็ต้องยายี่ห่อนี้ ถ้าเป็นโรคแล้วต้องกินยาแก้อะไร ก็ยายี่ห่อนี้ แล้วมึงยังไม่เป็น มึงเลือกไปกินยาล่วงหน้าได้ไหม? เพราะฉะนั้นความรู้วิเศษนี้ก็เหมือนกัน จะต้องรู้พอดีกับการชำระกิเลส เมื่อมีเรื่องอยู่ในใจเรา เรากำหนดจิตเพื่อจะแก้ไขด้วยตัวเอง ด้วยธรรมะ เข้าใจมั๊ยลูก?

หรือกำลังความผ่องใสของเรามีอยู่ ทำยังไงถึงจะกินยาเสริมบำรุงกำลังเข้าไป คือธรรมะด้านดี ที่จะกินเข้าไป มันมีกำลังเพื่อจะชำระกิเลสให้หมดสิ้นไป ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องรู้ ถ้าเอ็งทำไม่ได้ เอ็งต้องไปหาหลวงปู่หลวงตา ที่ดูให้เอ็งได้ แล้วเอ็งก็จะติดท่าน พอหลวงตาตาย หลวงปู่ตาย “ฮือ..(ร้องไห้) แล้วหนูจะไปพึ่งใคร?” ทำไมมึงไม่พึ่งธรรมะเล่า?

หลวงตาท่านก็ฟังธรรมะ

แล้วเวลาถามท่าน ท่านก็ไม่ได้โก่งเรา ท่านเอาคอมพิวเตอร์ของท่านนะ “อืท่านี่มาถามผมแล้วทำไงนี่? มาทีละทอด เข้าใจมั๊ยลูก? ท่านกำหนดจิต.. ไม่ได้รู้เอง! รู้เองเป็นพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าเองก็ทรงกำหนดถามธรรมะ อยู่ในเครือข่ายรวม แต่พระองค์เป็นองค์แรกที่รู้วิธีนี้ในการใช้ แล้วรู้อย่างคล่องแคล่วอย่างยิ่ง รู้แบบศาสตราจารย์ แบบครูใหญ่

เพราะฉะนั้นก็อธิบายให้ฟังว่า มาปฏิบัติธรรมนี่ มาเพื่อตัวเองนะลูกนะ.. มาเพื่อตัวเอง ครั้งแรก สรุปลงนี้ ว่าเอ็งจะต้องรู้ว่าเอ็งเกิดมาได้ร่างกายร่างนี้ ใจดวงเดียว ร่างกายร่างเดียวนี้ เอ็งคนละตัวนะลูกนะ ถ้าเป็นแน่นเกินไปเขาเรียก ‘อุปาทาน’ มันยึดแน่นเกินไป

เขาดាំมึง “อืสีฟ้า!” “เฮ้!..ด่ากูนี่หว่า” ที่แท้เขาด่าเสียยิ่ง ด่า“คอมพิวเตอร์กล่องสีฟ้า!” “แม่มีงสีฟ้า!” ก็ไปปรุงคำด่าด้วยความโกรธ กัดเข้าไปในคอมพิวเตอร์คือลิ้น คือสมอง “แม่มีงนะสิ! สีฟ้า” เห็นเขาโกรธ.. “สะใจ ดี ๆ!” อันนี้คือบาปใหม่ที่เราไหลดเข้าไป คือเจตนาใหม่

เห็นหรือยังล่ะ การทำร้ายคนอื่น มึงทำร้ายตัวเอง ทำร้ายพ่อแม่มีงด้วย เพราะว่าพ่อแม่มีงต้องเสียใจ ทำร้ายพ่อ

๔๔ เถียงจากถ้ำ

แม่ข้างบนด้วย “โห..ลูกกูทำไมโง่อย่างนี้” อุตส่าห์ลุ่นไหลด
เซียร์ลงมา “ว้าย..แซทไม่ติด!” เข้าใจหรือยัง?

ครั้งแรกนี้เอ็งต้องรู้ก่อน เอ็งเกิดมานี้ เอ็งเกิดมาอยู่กับ
ร่างกายซึ่งเต็มไปด้วยความทุกข์ แล้วร่างกายนี้ไม่นานนักหนอ
มันก็ต้องตายไป แล้วเราก็ต้องเปลี่ยนร่างใหม่ ก่อนที่จะตายไป
นี่ เรามีหน้าที่จะต้องเอาร่างกาย กับกาลเวลาเฉพาะหน้ากับ
จิตใจ ลงทุนเอาความเลวออก.. เอาความดีเข้ามาให้มันผ่องใส
ชำนาญ.. จะต้องไปเกิดต่ออีก ตอน ๗ ขวบจะได้รู้อะไรต่ออะไร
ขึ้นมาเลย

เนี่ยรูปร่างของบุญมันผ่องใสขณะนี้ ก็โปรแกรมว่าจะ
ไปฟังพระอรหันต์ตอน ๗ ขวบ โปรแกรมอัตโนมัติก็จะไปเลือก
ห้องพ่อแม่ที่มาอยู่ใกล้วัด หรือนับถือพระอรหันต์อยู่แล้ว หรือ
ไปนับถือพระอนาคามี อีก ๖ ปี เป็นพระอรหันต์ พอ ๗ ปีท่าน
บรรลู่ ใ้ที่นี่ก็ไปฟังพอดี คือคอมพิวเตอร์นี้มันอัตโนมัติ บุญยิ่ง
กว่านั้น! มึงไม่ต้องไปอยาก ถ้าออกแบบให้ไปเจอพระที่พูด
เพราะ ๆ แสดงว่ามึงอยากแล้ว ก็พอกับมึงนั่นแหละ พอที่จะ
ปราบมึงได้นั่นแหละ!

ขอให้เชื่อระบบ อย่าสงสัย! อย่าอยากออกแบบให้มากกว่าระบบ เขาเรียก ‘ต้นหา’ ต้องยอมรับกฎธรรมดาที่เป็นวาสนาของเรา ใ้ให้เต็มที! ใ้ด้วยความไม่สงสัย มันก็จะคลี่คลายใน ๓ อย่างไม่ คือ (๑) ความเลว ความชั่วมันจะหมดไป ถ้าไม่หมด ก็จะรังเกียจมากขึ้น ให้ทำต่อไป กับ (๒) อิ่มใจในความดีเต็มที่มี แล้วมีความมุ่งมั่นที่จะทำให้ถึงพร้อม (๓) คนเราโคลนออกไป เสนออกไป เหลือแต่เนื้อทองคำ ชัดถู พุทโร รัม โม สังโฆ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโตฯ ชัดแล้วมันบริสุทธิ์มั๊ย ละ? เอ้อ... ต้องการอันนี้

เพราะฉะนั้นพระจะภาวนาอะไร มีวิธีฝึกยังงี้ก็ตาม มันเป็นเรื่องของการขยำขยี้ ก่อนที่จะเอาใจมาแยกร่างกายออก แล้วก็ทำ ๓ อย่างนี้เท่านั้นเอง นั่นเขาเรียก ‘กีฬาสมาธิ’ อย่านไปดิกัน

เป็นซีกลากอยู่นี่นะ เขาก็มียายี่หื้อซึมาไว้ทานะ ดังมาก ๆ เลย แล้วอีกคนเขาเป็นโรคกระเพาะเขาต้องกินยายี่หื้ออีกอย่าง ไมเกรนต้องกินยายี่หื้ออีกอย่าง ขณะที่มึงป่วยและเขาป่วยพร้อมกันเนี่ย เขากินยาไม่เหมือนมึง ๆ อย่านเสือกไปว่าเขา มึงไม่รู้ในใจเขาทุกซ้งซึขยังงี้ เขาต้องกินยาตรงกับโรค ครูเขาให้อยู่แล้ว หมอเขาจ่ายมา

๔๖ เลียงจากถ้ำ

“ฮี ๆ.. อะไรเป็นโรคปวดท้องมันต้องทาซีมา ไอ้โง่”
เขาท่อง ‘สัมมา อะระหัง’ ดี ๆ ตรงกับโรคเขาอยู่ บอกจะเอา ‘พุทโธ’ ให้เขา มันดูดี ๆ ทั้งนั้นแหละ ต้องรอให้มันตรงกันก่อน ใช่มั้ยลูก? จะได้เลิกไปอยู่กับเรื่องคนอื่นเขา เลิกติดคนอื่น และ เลิกมงายโดยไม่ตรงกับเรื่องของเรา

ถ้าเราอยากจะรู้ว่าอันไหนตรงไม่ตรง ถ้าหากเราไม่สามารถจะรู้ได้ ก็เข้าเนตสิลูก ล้างใจให้สบาย บุญที่เรามีในวันนี้ สมบูรณ์ที่สุด ผ่องใสจริง ๆ ศีลก็บริสุทธิ์ทั้ง ๕ ข้อ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็เหนือเศศเหนือเกล้า ร่างกายก็ไม่เอาแล้ว ถ้าตายเมื่อไร ลูกจะไปอยู่ที่ ๆ พระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์ทั้งหลายอยู่ ภาษาสมัยนี้เรียกว่า ‘นิพพาน’ ลูกขอผูกพันมันหมาย เข้าจุดสุดท้ายตรงนั้น อันนี้จะอีกก็ล้านชาติก็ล้านวัน ช่างมันเหอะ! แต่ถึงแล้วด้วยใจ

อันนี้เป็นเรื่องต่อแต่ง ๆ ขำระล้ากกัน แต่ใจถึงแล้ว ไม่ใช่มาล้ากกันวนแบบนี่ใหม่ บุญทั้งหมดที่ลูกทำ ที่ลูกปรารถนาเป็นสังฆธรรม ขอถวายให้แด่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (อย่างนี้ฉลาด แซทเลย เสียบบลึกละ เข้าใจมั้ยลูก?) พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์ทุกพระองค์ ที่เคยเป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์กันมาในสมัยก่อน หรือพรหมเทวดาซึ่งเคย

เป็นคู่บารมีเคยอธิษฐานกันอย่างไรว่าจะช่วยกันจนกว่าจะเข้าพระนิพพาน ขอถวายกุศลให้ท่านทั้งหลายจงโมทนาด้วย (ที่แท้ โกงท่านจะให้ท่านเปิดเว็บให้เรา เออ ๆๆ เข้าใจหรือยังลูก?) ขณะนี้ขอให้โมทนาบุญ

แล้วไม่ว่าบุญอะไร(หลอกท่านอีก)ที่หนูทำไปจนกว่าจะเข้าพระนิพพาน ติดตามโมทนาโดยไม่ต้องบอกกล่าวเล่าขานตลอดกาลตลอดสมัยด้วย จะผูกไว้เป็นของถาวร เขาเรียก ‘คนเข้าถึงสรณะ’ แต่ในเวลาเดียวกัน หนูผู้มีความโง่หลงเหลืออยู่มาหลาย ความดีก็มี..เท่าไรก็ไม่รู้ พระคุณองค์ไหนเคยเป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ สอนตรงกับเรื่องที่เป็นโจทย์อยู่ในใจเมตตาสอนมาเลย ลูกขออน้อมยอมรับนับถือ เข้าใจมั๊ยลูก? มึงก็จะได้ตรงกับเรื่องของเราเอง ได้ทีละอย่าง นี่คือ ‘มโนมยิทธิ’ ใจหรือ ‘ทิพจักขุญาณ’ ก็ได้

ถ้าไม่จำเป็นก็ต้องถามเขา “หลวงตา หลวงพี่ หนูเป็นยังไง นั่งแล้วมันตัวโยก ตัวคลอน?” ถามไปยั้งนั่นแหละ มึงไม่ต้องถามหรอก ถ้ามึงเข้าเนื้ตได้ ใช้ญาณหยั่งรู้หรือใช้กีฬาสมาธิได้ มันจะตรงโดยไม่ต้องใช้ภาษามนุษย์ เข้าใจมั๊ยลูก? ตรง ๆ

๔๘ เถียงจากถ้ำ

เลย ถ้าภาษามนุษย์ต้องมาแปล ยิ่งไง บางทีก็เข้ามาฝัน ไปหาอาจารย์ไม่ทัน วันนี้ถ้าไม่ได้อารมณ์นี้ พรุ่งนี้กรรมใหญ่มันมา มันจะจับไปลงอีกรอบนึง

“ลูกกู ๖ โมงเช้าจะต้องตั้งอารมณ์ได้” เพื่อให้กระแสกรรมใหม่มันทำไม่ได้ ก็เข้ามาเข้าฝัน เข้าฝันออกมาเป็นภาษาทิพย์ “ลูกเอ๊ย..รักษาศีล ๕ นะลูกนะ” (ลูกกึ่ง ๆ)..ไม่รู้อะไร

ของง่าย ของละเอียดพูดไม่รู้ ก็ต้องเอานิมิตเป็นรูปองค์พระกำลังบวช โยมสี่ขาว สมาทานศีลกราบพระ พระให้ศีลมีตาลปัตร เพื่อจะให้ใจมันรู้ว่า “หนูนะต้องรักษาศีล ๕ นะให้มันคงเข้มแข็ง” แต่มึงแปลภาษาทิพย์ไม่ออก มึงก็ต้องเอาภาษานิมิต ภาษาฝัน เข้าใจมัยลูก? ก็เสือกแปลไม่ออก รุ่งขึ้นก็ต้องไปหาพระ “ตาลปัตรหมายถึงอะไร เลข ๘ หรือเปล่า?” ไปโนนเลย.. แล้วมีความโลกเกาะใจอยู่ด้วย เข้าใจมัยลูก?

เพราะฉะนั้นหนูต้องเรียนแล้วช่วยตัวเองได้ ต้องฝึกฝนมันช่วยตัวเองได้อยู่แล้วเพียงแต่ว่า เรามาสิม ที่มันขวางใจเรา เพราะคิดว่าร่างกายเป็นของเรา ไม่คิดว่ามันจะต้องตาย หรือต้องเปลี่ยนร่างอีกทีนึง แล้วก่อนมึงจะตาย กูจะใช้มึงให้หน้าเลย ตั้งแต่เด็กมาจนมาโตปานนี้มึงใช้ใจกูแย้ซะแล้ว ต่อไปนี้ทำ

พูดตามผัสสน ๔๕

คืนบ้างแล้ว มึงอยากไปเดินเที่ยวช้อปปิ้ง ถ้ากูไม่จับมึงไปเนี่ย มึงไปเดินไม่ได้ กูตามใจมึงมานานแล้ว เต็มวันมึงเดินจงกรมกับกูเลย (หัวเราะ) เพื่อใจกูจะได้มีสติ เข้าใจมั๊ยลูก?

คืนมา! มึงอยากจะไปเดินดู ไอโฟน ไอแพด บอกมึงไม่ต้องเลย นั่งดูร่างกายหัวจรดตีน ๆ จรดหัวไป เอามึงมั่ง! ถ้าเราไม่ได้มันเราก็ไม่มีธรรมชาติ(หลวงตาตีตัวเอง) เทวดาอยู่ข้างบนไม่รู้จักความหิวความกระหายเป็นยังไง ปวดท้องซี้ท้องเยี้ยว เทวดาไม่รู้ร้อยสัจตรงนั้น ต้องใช้ญาณหยั่งรู้ “สมัยเป็นมนุษย์ ปวดท้องซี้เป็นยังไงวะ?” ถึงจะรู้เข้าใจไหมล่ะ? แต่เรานี้มีพร้อมทุกอย่าง เป็นเหตุให้เราเบื่อหน่ายมันได้ เราเรียก ‘อริยสัจ’ การบริหารทุกซี้ไป นั่นแหละลูก

เพราะฉะนั้นการบริหารร่างกายนี้ โดยเจตนาเนี่ย อย่าไปสั่งให้มันไปหยิบของใครมากินก็ได้ เพราะเจตนา “ของใครก็ได้โว้ย!” ตัวนี้คือมันจะทำร้ายใจของเรา ให้เราเป็นคนไม่มีศีล เป็นคนไม่ยุติธรรม ตายออกไปมึงก็ตายด้วยบารมีของความไม่ยุติธรรม มึงก็ไปเกิดในท้องในตระกูลซึ่งออกมาที่ขำขานใน เรื่องความไม่ยุติธรรม สอนหน่อยเดียวเป็นศาสตราจารย์เลย เข้าใจมั๊ย?

๕๐ ได้ียงจากถ้ำ

เพราะฉะนั้นเวลาจะทำอะไร ต้องรู้ว่า เมื่อมึงตายไปแล้วนี่ (เขาเรียก'วิปัสสนาญาณ') อีกไม่นานหนอ..ร่างกายนี้เมื่อวิญญานออกจากร่าง ก็ต้องนอนทับถมแผ่นดิน (ตัวเราเองนี่) เหมือนท่อนไม้ที่ไร้ประโยชน์..เนา! ไม่มีใครเขาสนใจใยดี สวด ๓-๗ วันก็เผาแล้ว ลมก็เป็นลม ไฟก็เป็นไฟ ดินน้ำก็ลงเป็นปุ๋ยไป หาอะไรที่เป็นคน เป็นพระ เป็นคฤหัสถ์ไม่ได้!

เข้าใจหรือยังล่ะ? เมื่อถึงที่สุดแล้วไม่มีผู้หญิงผู้ชายคืออันนี้ ไม่มีชีวิต ความเลว ก็คือชี้ถ้ามันจะดีเลวอะไรเล่า ดีเลวมันอยู่ที่เจตนาละ

เพราะฉะนั้น การที่มึงมีทุกข์เนี่ย กุบริหารให้ได้ เพราะกูจะเอามึงเดินจงกรมด้วย เพราะการกินข้าวกินน้ำ มึงหากินเองไม่ได้ กูจะต้องคิดด้วยใจ เอาเจตนาจับมือมึงไปเอาข้าวในหม้อ หรือจับมือมึงเอาการ์ดไปรูด จับมือมึงหยิบสตางค์มานับ เกิดจากใจสั่งผ่านสมอง ผ่านซันด์ ๕ แล้วถึงผ่านไปสู่การกระทำ

ถ้ากูไปทำเลวแทนมึงเนี่ย พอมึงตายกลายเป็นดินไป กูตกรกแทนมึง ไม่มีดินสักเม็ดช่วยกูแบ่งตนกรกสักกับสักกลับไป เป็นหมาถูกเตะ มึงก็ไม่ถูกเตะ ใจกูเจ็บในร่างใหม่ต่อไป ถ้าหนักหนาถึงสัตว์นรกกูก็ต้องไปหมกไหม้ในร่างคอมพิวเตอร์

พูดตามพีชสัน ๕๑

สัตว์นรกอีก ส่วนมึงนี่หัวไปเป็นปุ๋ย เป็นดอกบัว ตีนเป็นผัก กาด ถูกตูดเข้าไปในดิน คนไทยเอาดอกบัวไปไหว้พระธาตุ ฝรั่งเศส ผักกาดไปชี้ที่นิวยอร์ก มึงไม่มีอะไรที่เป็นสาระเลย แต่กูไป ตกนรกแทนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเลย

เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ทุกขนี่กูรู้ แล้วกูต้องจากมึง ทุกข์กู ต้องบริหาร รับรองกูไม่ผิดศีล ๕ ของกูแทนมึงเพราะมึงเป็นอันขาด เมื่อรู้อย่างนี้แล้วถึงไม่ผิดศีล ๕ ไร เมื่อไม่ผิดศีล ๕ ปีบ! ใจจะผ่องใส ถ้ามันมันคงจริง ๆ บอก “เราเป็นผู้รู้ตามพระธรรม” นี่ก็ไม่ใช่ของเรา อาศัยชั่วขณะเดียว แล้วไม่มีวันพลาดเข้ามาอีก โอ๊ยเนี่ย.. ศีลลูกหมาตัวน้อย ๆ อย่างเรายังอิมขนาดนี้ ถ้าใครมาบอกว่าเราไปเป็นชู้กับเมียใครตัวใคร หรือไปขโมยใครเขามา เราจะบอก “ข้าแต่ท้าวสหัมบดีพรหมและพรหมทุกเหล่าชั้น พญาอินทรราช เทพเจ้าทั้งหลาย มนุษย์ อัยการทั่วโลกทั่วทุก ภาษา สัตว์นรก พญายมราช มาสอบเรา เราจะรออยู่ตรงที่ถูกกล่าวหาเนี่ย!” เรารู้ว่าเราทำหรือไม่ทำอะไร คนมีศีลอาจหาญอย่างนี้ไง ตอบข้อกล่าวหาที่ไม่ใช่ที่เราทำ

ขนาดไอ้ลูกเปิดลูกหมาอย่างเรายังอาจหาญขนาดนี้ โอ๊ย.. ถ้าหลวงตาบัว หลวงพ่อฤๅษีฯ พระอรหันต์ทั้งหลาย..

๕๒ เถียงจากถ้ำ

เจ้าประคุณศีลของท่านจะขนาดไหนหนอ..? เข้าใจมั๊ยลูก? ความมั่นคงในใจท่านจะมากก็ล้านเท่านี้..? เอ้า!.. แล้วพระพุทธรเจ้าที่สอนพระอรหันต์มา “เจ้าประคุณ พุทโธ อัปมาโน” (น้ำตาซึม.. กราบแล้ว)

ผู้ใดเห็นธรรมในใจตัวเองผู้นั้นถึงจะเห็นพระตถาคตกับพระอรหันต์ว่าเป็นอย่างไร ไม่ได้เห็นด้วยตา เห็นด้วยจิต วิญญาน ด้วยปัญญาญาณ ว่าเป็นที่พึ่งของเราได้แน่ แต่เราต้องเป็นที่พึ่งของตัวเราได้ก่อนถึงจะอนุমান..เห็นได้!

ถ้ามึงยังไม่รู้ศีลข้อนั้น ไม่เคยอ้อม ไม่เคยออก ไม่เคยเย็น ไม่เคยร้อนอะไรกับเขาเลย ให้เทศน์ให้ตายห้าหมื่นก็หูตื้อน ก็ยังวิจารณ์พระองค์เทศน์ ยังอ่านหนังสือ เขียนหนังสือวิจารณ์พระไตรปิฎกกันอยู่นั้นแหละ ต้องเข้าถึงอย่างนี้ แล้วถึงจะ “โอ..เจ้าประคุณหนอ.. เขียนหนังสือตั้งเล่มหนึ่ง อ่านแล้วผมไม่ชอบเลย อารมณ์เหล่านี้ ท่านก็เขียนผิดพระไตรปิฎก อูย.. แต่ประโยคนี้เจ้าประคุณเอ๊ย.. ว่าร่างกายไม่ใช่เราของเรานี้มันถูกน้อ..ทั้งเล่มนี้ ขอบุชา ๒ ประโยคนี้อย่างเดียว ขอขอบคุณที่ท่านเกิดมาเขียนหนังสือเลอะ ๆ เทอะ ๆ แต่ดีอยู่หน่อยเดียว” (วงเล็บชะ) ก็ไม่ไปต่อกัน เข้าใจมั๊ยลูก?

ถ้าคนเห็นความดีในตัวเอง มันจะเห็นความดีรอบ ๆ

ตัวได้ ไม่ตีใคร เลือกเฉพาะความดีที่เราจะชื่นชมเข้ามา ส่วน
ความเลวที่เขาอ่านเขาเขียนเนีย “จิบ ๆ กูเนียทำมามากกว่า
มึงทั้งนั้นแหละในอดีตนะ” ไซ้ไอนี้ดูเข้าไป เข้าเน็ด.. เอ้า! มึง
ฉิบหายแล้ว

เพราะฉะนั้นเมื่อเข้าถึงตรงนี้ รูปร่างไม่ใช่เราของเรา
นะลูกนะ มันเป็นกองทุกข์บริหารด้วยศีลที่บริสุทธิ์ “นะพ่อจำ
หนูเป็นลูกพ่อ ศีลบริสุทธิ์ เห็นคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ตายแล้วหนูไม่ยากเกิด หนูอยากไปอยู่กับพ่อ ถ้าพ่อเหมือน
ดวงอาทิตย์เต็มองค์ทรงกลมมีแสงสว่างรอบตัว หนูเป็นแสง ๆ
หนึ่ง ในองค์พ่อพระรัตนตรัยของพุทธเจ้า บัดนี้หนูเอาแสงของ
จิตเชื่อมโยง ผูกพันมันหมายไว้แล้ว แล้วปลายแสงก็มาจับ
ร่างกายด้วยสติ ด้วยศีล พ่อต้องช่วยหนูนะ”

เข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง มี
นิพพานเป็นที่ไป มีศีลบริสุทธิ์ และมีสติอยู่กับร่างกายตาม
ความเป็นจริง วันแล้ววันเล่า สงสัยเราก็เข้าเน็ด “พ่อจำ อันนี้
เอาไงดี?” เพื่อจะมาทำหน้าที่ปัจจุบันให้ได้ ไม่ใช่ไปดูผัวดูเมีย ดู
ทิฐิมานะ ไม่ใช่! ดูก็ดูให้รู้ว่า “สวยตายท่าแล้ว หนอนตัวบื้อเริ่ม
เลย ซาดีก่อน แล้วตอนนี้อนันมึงอยู่ตรงไหน? ตูมึงอยู่ตรง
ไหน? ...ไม่มีเลย! มงกุฎกษัตริย์ ที่ดิน เคยเป็นของเรา ตอนนี้

๕๔ เถียงจากถ้ำ

เป็นโณนดประเทศพม่าไปแล้ว มันไม่มีอะไรเลยนี่หว่า”

ดูเพื่อ.. เพราะฉะนั้นชาตินี้ เดี่ยวตายไปก็ไม่มีอะไรเหลือ เกิดมาอีกก็รอบก็ไม่มีอะไรเหลือ “พ่อ..หนูไม่เอาแล้ว วน หนูไม่เอาแล้ว หนูขึ้นแล้ว ณ บัดนี้หนูขอผูกพันมั่นหมายไว้กับ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กับพระนิพพาน จิตของหนูไป อยู่เบื้องสูง” เขาเรียกขึ้นสู่กระแสพระนิพพาน เขาเรียก ‘พระโสดาบัน’

ถ้าเราทำการบ้านหนักเข้า รังเกียจร่างกาย หมดรัก ความโกรธ ความพอใจ หมดมัน เขาเรียกจบกิจแล้ว เป็นพระอรหันต์ ตายแล้ว ปีก! เข้าไปเต็มที ถ้ายังค้างเศษอยู่บ้างเป็นพระโสดาบัน ก็ขึ้นไปปีบ! ละถึงนี่แล้ว.. ขึ้นไม่ได้! ก็เลสมันบังไว้ จะลงมาเป็นสัตว์นรกก็เป็นไม่ได้เพราะมันเหนือสัตว์นรก ก็ต้องเป็นเทวดาอริยะ พรหมอริยะ ฟังธรรมอยู่บนนั้น เขาเทศน์กันที่ จุฬามณีก็ไป แต่ถ้าเทศน์ในโลกมนุษย์เทศน์เรื่องปวดท้องซั้วปวดท้องเยี้ยว..ไม่เข้าใจ ถ้าเทศน์เรื่องฌานเรื่องอารมณ์โกรธ..เข้าใจ นามธรรมด้วยกันเนีย เข้าใจมั๊ยลูก?

เพราะฉะนั้นต้องเจอพระพุทธเจ้าตรัสรู้อีกองค์หนึ่ง ประกาศพระศาสนา เทศน์ตรงกับเรื่องที่เขา.. “ถ้าเรื่องนี้มี

พูดตามผัสสน ๕๕

กัณฑ์เทศน์ที่เหนเราต้อง แวบ ๆ! รู้เป็นองค์แรก” เพราะ
ฉะนั้น พอพระพุทเจ้าเทศน์กัณฑ์นี้ปั้! เทวดาพรหมทั้งหลาย
จะมายืน ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฟังธรรมะเป็นพระอรหันต์ใน
กัณฑ์เดียวมากกว่ามนุษย์ที่เห็นด้วยตา นี่คือกิจทั้งหลายซึ่งดับ
แต่ยังเหลือเชื้ออยู่

บางคนก็ย้งต้องมาสร้างวัดสร้างวาทีมาเป็นพระอริยะ
มาอยู่ในห้องของคนในเขตศาสนา เป็นพระโสดาบัน บวชต่อ
ทำกรรมฐานต่อ ซึ่เกียจก็ย้งไม่หมด ต้องเป็นอยู่อีกตั้ง ๗ ชาติ
มนุษย์อะ ไม่เกิน ๗ ชาติมนุษย์อะ อยู่ที่เราะละ ถ้าสภิกาคามี
ก็ลงมาอีกชาติเดียว มันจวนจะหมด เหลือเสลดพันคออยู่
หน่อยเดียวตาย พอได้กลืนยานัตถุ์ชะหน่อยเหมือน (ไอ) ออก
มาเสลดหมด เป็นพระอรหันต์..(เปรียบความ) ฟังเทศน์หน่อย
เดียว พระอรหันต์ทั้งหลายฟังประโยคเดียว ไซ้มั้? มันจะเข้าใจ
หมดเลย นั้นแหละลูก

เพราะฉะนั้นสรุบนะลูกนะ วันนี้เทศน์จบพระไตรปิฎก
นะ ลูกจะต้งตั้งใจว่า กายกะใจนี้คนละตัว เราคัยชั่วชีวิต
เขา และเขาเป็นรังของความทุกข์ ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูก
ได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายถูกต้งสัมผัส ทำให้อารมณ์ใจของเราไป

๕๖ เลียงจากถ้ำ

ยึดมัน แล้วเกิดโลก โกรธ หลง แทนมัน เพราะมันทั้งนั้นเลย
แล้วไปผิดศีลแทนมันอีกด้วย ระวังตัวนี้ เข้าใจมั๊ยลูก? ระวังตัว
นี้ ต้องมีสติระวังตัวนี้ให้ดี!

นี่คือหน้าที่ของปัจจุบัน ตูกาย ตูใจ ตูอารมณ์ เดิน
จงกรม เดินอะไรไป แต่ถ้ามั่นตัน ก็นั่นนะ เข้าเน็ดลูก! ใช้ทิพจักขุ
ญาณ หรือเปือเซ็งหนัก ๆ เข้าก็.. มันเต็มที่แล้ว.. อืม ไม่รู้จะทำไม
ก็ถ้ามั่นตาย มันก็ตายเนาและไปตามกิจ หายไป เหลือแต่ใจเรา
“ณ บัดนี้ขอเอาใจของเรา เหมือนแสงอาทิตย์กลับไปหา ดวง
อาทิตย์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราอยู่ ณ ที่ไหน เกล้า
หม่อมฉันขอเอาจิตกราบลงแทบพระบาทด้วยความเคารพ
เรียบริ้อยแล้ว..” สระแอ้ว.. ไม่ทันจบให้เรานึกว่าเรานุ่ม.. อยู่
ตรงเท้าของท่าน ถามว่าผู้หญิงขึ้นไป เอาความเป็นเพศไปด้วย
มั๊ย? ..ไม่ได้เอาอินันไป ไม่ได้เอาความเป็นเพศไป เอาแต่จิตซึ่ง
เคารพพระไป.. ไม่มีเพศ! นี่เขาเรียกว่าถอดจิตออกจากความ
เป็นผู้หญิงผู้ชายนะ

ถ้ามีงมีอุปาทานว่า “กูเป็นผู้หญิง เตียวลงมากจะไป
ดูหมอให้ตีเซียว เตียวลงมากจะไปสอนแม่สอนพ่อให้ตี” ก็นี่กว่า
เราเป็นลูกสาว มันก็เอาอุปาทานความเป็นเพศไปด้วย มีงก็ไม่

พูดตามผัสสน ๕๓

กล้ากราบเท้าพระพุทธเจ้าไง กลัวท่านเป็นอาบัติ กลัวมีงบบาง
ไง! ไม่ได้เอารูปไปแต่เอาสัญญา สังขารไปนะ ไข่ม้อย? เอาไปไม่
ครบ ๕ ชั้น แล้วเอาไป ๒ ชั้น สัญญากับสังขาร ไข่ม้อยลูก?

บางคนออกไปได้แล้ว.. บอกให้ไปไหว้มณฑปพระ
พุทธบาท นึกอ้อมไปข้างหน้าพระลาน วิ่งวัด..ไปอย่างนี้ เอา
เวทนาไปกลัวชนภูเขาหน้าแตก มันต้องเหาะให้สูงกลัวหินเกี่ยว
ขาเจ็บ นั่นก็คืออุปาทานชั้น ๕ เข้าใจหรือยัง?

ถ้าจะหมอดอุปาทานก็ต้องนึกว่าร่างกายนี้ตายแล้ว ลม
ไฟ ดิน น้ำละลาย เผาไปหมดแล้ว เหลือแต่จิตที่ไม่มีร่างกาย
ตานี้เอ็งจะนึกไปไหนเอ็งก็นึกได้ อย่างตอนนี้เอ็งนึกเข้าไปใน
โบสถ์ไปกราบพระเอ็งก็นึกได้ ทำมัยเอ็งไม่นึกเปิดประตูอะ?
เพราะเอ็งไม่ได้คิดว่าเอ็งจะชนประตู เอาแต่ใจที่เคารพไป นี่คือ
'มโนมยิทธิ' ใจ การเคลื่อนจิตใจ

เอาลูก.. พอดีเปะเลย ๓ ทุ่ม จบพระไตรปิฎกแล้ว มึง
ไปเลือกทำเอาเองนะ แล้วต่อไปข้างหน้าก็มาถามกันให้มันตรง
เรื่องกับเรื่องของตัวเองนะ

ด้วยบุญที่หลวงตาทำมา บุญที่พวกเราทำมา เต็มตาม
ความเป็นจริง สมบูรณ์ที่สุดแล้ว และบุญที่ได้ทำเพิ่มด้วยการ

๕๘ เลียงจากถ้ำ

พิงธรรม ถวายสังฆทาน โมทนาสังฆทาน จงรวมตัวกัน ให้จิตใจ
ของเราเข้าไปในบุญ ให้บุญค้อมใจเรา เต็มกำลังที่เราปรารถนา
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นะลูกนะ.. (หลวงตาให้พร ยถาฯ)

แค่นี้..แค่เข้าใจนะ แล้วทรงความเข้าใจไว้ให้ได้ แล้ว
ขยันทำความเข้าใจให้มันต่อเนื่อง ไปยากอะไรเล่า ยากตรงซี่
เกี้ยว! นั่งทำไม? ไป! ไปพักผ่อนกันไปลูก..

อีหนู! เอ็งนั่งอยู่ตรงนี้ ตอนนี้อยู่มาเห็นตัวเองนั่งอยู่ม้าย
เนี่ย? เอ็งเห็นท่านั่งตัวเองม้าย? แกยีนอยู่แล้วท่านั่งเดิมหายไป
แล้วไซ่ม้าย? เอ้อ ะ.. มันมีที่ไหนเล่าลูก เพราะฉะนั้นความปวด
ความเมื่อยเขาถึงบอกว่า เดียวก็หายไป พอไปยืนปีบ! เอ้า!..
หายไปแล้วอีท่า หายไปไหนล่ะนะ? เขาเรียกอนัตตา เอ็งเห็น
ม้ายเล่า? เห็นม้ายล่ะ?

เพราะฉะนั้นเวลานั่งปวดนั่งเมื่อย บอก “เดี๋ยวก็หมด
ไป!” เขาเรียก อดทนขันติไว้ มีปัญญาเห็นว่ามันไม่มีตัวตนอะไร
นี่เอ็งเปลี่ยนท่านั่งแล้ว ถูกไหมลูก? เดียวเอาใหม่ เอ็งนั่งอย่างนี้
อยู่ครึ่งชั่วโมงทนไม่ไหว เขาเรียก ‘ทุกข์’ เอ็งก็ต้องเปลี่ยน ถูก
ไหมล่ะ? แล้วเอ็งอยู่กับความทุกข์หรือเปล่าเนี่ย? เออ..สาธุ เห็น

พูดตามพ่อสอน ๕๘

ทุกขณะ แต่อย่าไปเครียดกับมัน เพราะฉะนั้นทุกก้าวที่เดินไป
นี้ ถ้าคนเขาจับอริยาบถเขาบอก “มันไม่เห็นเลยไง” ไหนเล่า?
ข้างหน้าก็ไม่มีข้างหลังก็ไม่มี ระวังปัจจุบันให้ดี อย่าให้เกิดโทษ.

